

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hlušíka, Ph.D., ve věci

žalobce: **V. H. B.**
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Kopeckým
sídlem Horní 1642/55a, 700 30 Ostrava

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 1. 2022 č. j. MV-2776-5/SO-2022, ve věci
zrušení povolení k trvalému pobytu

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou ze dne 25. 3. 2022 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 25. 1. 2022 č. j. MV-2776-5/SO-2022, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále také „správní orgán I. stupně“) ze dne 9. 11. 2021 č. j. OAM-3510-59/ZR-2019, jímž bylo rozhodnuto tak, že povolení k trvalému pobytu žalobce se ruší podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a podle § 87l odst. 3 téhož zákona se žalobci stanovuje lhůta k vycestování 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí a zároveň se uděluje výjezdní příkaz s platností na 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.
2. Žalobce v žalobě uvedl následující žalobní body:
 - 1) Žalovaná a správní orgán I. stupně dospěli k nesprávným skutkovým zjištěním a k nesprávnému právnímu posouzení věci, neboť nedošlo k řádnému posouzení přiměřenosti zásahu rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce, ani k řádnému posouzení osoby žalobce jako osoby představující skutečné, aktuální a podstatné ohrožení základních zájmů společnosti. Žalobce již v řízení před prvostupňovým správním orgánem poskytl vyjádření, ve kterém poukázal na svou snahu být členem společnosti a snahu odstranit negativní důsledky svých pochybení. Žalobce dále odkázal na svou pracovní morálku a rodinné zázemí na území České republiky, když zde bydlí se svou manželkou a nezletilou dcerou, která je na jeho péči závislá. Na území České republiky žijí i žalobcovi zletilí potomci, kteří mu byli jako ještě nezletilí svěřeni do jeho výlučné péče namísto péče matky a z nichž vychoval spořádané občany. Rodina žalobce i jeho nezletilá dcera pobývají na území České republiky, okruh blízkých osob se tak nenachází ve Vietnamu, ale v České republice. Správní orgán I. stupně nesprávně posoudil skutkové okolnosti případu, nedostatečně odůvodnil své rozhodnutí ve vztahu ke skutečnostem uvedeným ve vyjádření žalobce, což je důvodem pro nezákonnost prvoinstančního rozhodnutí. Žalobce veškeré vazby na svou domovinu již zpřetrhal, když jeho rodiče zemřeli a s ostatními příbuznými není v pravidelném kontaktu, když žije na území České republiky již 30 let. Nutnost opustit Českou republiku by pro žalobce a jeho rodinu znamenala zcela zásadní existenční problémy. Žalobce svým chováním nejméně v posledních dvou letech prokázal, že je schopen vést řádný život.
 - 2) Žalovaná se nevypořádala s otázkou, v čem má spočívat skutečná a dostatečně závažná hrozba, jež se současně dotýká základního zájmu společnosti. Žalovaná rovněž nevypořádala námitku neobhájitelnosti teze automatické spojitosti mezi odsouzením pro trestnou činnost a zrušením povolení k trvalému pobytu. Správní orgán I. stupně i přes dřívější odvolací námitky žalobce nediferencuje závažnost trestné činnosti a účelově vytváří dojem závažnosti. Z výpisu z rejstříků trestů lze vyčíst, že se nejedná o závažnou trestnou činnost. Dle žalobce nelze jeho osobu posuzovat jako osobu představující skutečné, aktuální a podstatné ohrožení základních zájmů společnosti i s ohledem na časový rámec, který uplynul mezi jednotlivými obdobími odsouzení a od posledního odsouzení do dnešní doby. Žalovaná tuto odvolací námitku nijak nevypořádala. Žalobce dodává, že v případě daňové trestné činnosti sám zákonodárce akcentuje zájem státu na úhradě finančních nároků státu namísto trestání pachatelů.
3. Žalovaná navrhla žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Ve svém vyjádření uvedla, že trvá na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí, odmítá námitky uvedené v žalobě jako nedůvodné a v podrobnostech odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí. Jelikož žalobce

v žalobních bodech uplatnil obdobné námitky jako v odvolání, odkazuje žalovaná pro stručnost na část III. napadeného rozhodnutí, kde se jako odvolací správní orgán k uvedeným námitkám dostatečně podrobně vyjádřila a v tomto vyjádření neshledává potřebu změny. Dle žalobce nedošlo k řádnému posouzení přiměřenosti zásahu rozhodnutí do rodinného a soukromého života. K tomu žalovaná odkazuje pro stručnost na strany 7 a 8 napadeného rozhodnutí.

4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Rozhodoval přitom v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání.
5. Z obsahu správních spisů soud zjistil, že žalobce pobývá na území České republiky od roku 1989, na základě povolení k trvalému pobytu pobývá na území od roku 1995. Žalobce je ženatý a má 3 děti, z nichž jedno je nezletilé. Děti z předchozího vztahu, D. V. B. a S. V. B., jsou již zletilé a mají české občanství. Tyto dvě děti byly v roce 2001 svěřeny do péče žalobce rozhodnutím Okresního soudu ve Frýdku-Místku. Manželkou žalobce je od roku 2006 paní T. H. T., se kterou má žalobce jednu nezletilou dceru M. A. T., narozenou X, která má české občanství. V současné době žije žalobce ve společné domácnosti s manželkou a nezletilou dcerou ve Fulneku. Z obsahu správních spisů dále vyplývá, že žalobce byl soudy České republiky 6x pravomocně odsouzen. Poprvé byl odsouzen trestním příkazem Okresního soudu v Karviné ze dne 14. 6. 2006 sp. zn. 8T 45/2006 (trestný čin porušení předpisů o nálepkách a jiných předmětech k označení zboží) k podmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 6 měsíců se zkušební dobou v trvání 1 roku. Dále byl odsouzen na základě trestního příkazu téhož soudu ze dne 6. 3. 2012 sp. zn. 9T 32/2012 (přčin porušení předpisů o nálepkách a jiných předmětech k označení zboží) k podmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 4 měsíců se zkušební dobou v trvání 18 měsíců a dále k peněžitému ve výši 10 000 Kč, který byl následně amnestován. Dále byl žalobce odsouzen na základě trestního příkazu stejného soudu ze dne 27. 3. 2013 sp. zn. 5T 57/2013 (přčin porušení předpisů o nálepkách a jiných předmětech k označení zboží) k peněžitému trestu ve výši 15 000 Kč. Následně byl žalobce odsouzen trestním příkazem Okresního soudu v Ostravě ze dne 27. 5. 2013 sp. zn. 12T 47/2013 (trestný čin napomáhání k neoprávněnému pobytu na území republiky) k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 10 měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání 2 let a dále k peněžitému trestu ve výši 10 000 Kč za současného zrušení výroku o trestu z trestního příkazu sp. zn. 9T 32/2012. Dále byl žalobce odsouzen trestním příkazem Okresního soudu v Karviné ze dne 1. 8. 2019 sp. zn. 4T 47/2019 (přčin porušení předpisů o nálepkách a jiných předmětech k označení zboží) k peněžitému trestu ve výši 10 000 Kč. Po zahájení řízení ve věci zrušení trvalého pobytu správní orgán I. stupně zjistil, že je žalobce znovu trestně stíhán a následně byl rozsudkem Okresního soudu v Karviné ze dne 10. 3. 2020 sp. zn. 4T 114/2019 odsouzen (jednak za zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby a jednak za přčin porušení práv k ochranné známce a jiným označením) k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 3 let s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání 5 let, do 4. 6. 2025. Správní orgán následně dne 18. 3. 2021 pod č. j. OAM-3510-41/ZR-2019 vydal rozhodnutí, kterým bylo ve výroku I. rozhodnuto tak, že povolení k trvalému pobytu se ruší podle ustanovení § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, ve výroku II. bylo rozhodnuto tak, že podle ustanovení § 87l odst. 3 zákona o pobytu cizinců se odvolateli stanovuje lhůta k vycestování 30 dnů od právní

moci tohoto rozhodnutí a zároveň se žalobci uděluje výjezdní příkaz s platností na 20 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce včasné odvolání, o kterém rozhodla žalovaná rozhodnutím ze dne 1. 6. 2021 č. j. MV-63448-5/SO-2021 podle § 90 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců tak, že napadené rozhodnutí zrušila a věc vrátila správnímu orgánu I. stupně k novému projednání, a to z důvodu, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně nesplňovalo požadavky na odůvodnění přiměřenosti zásahu přijatého opatření do života žalobce a nebyl vyhodnocen nejlepší zájem dětí. V rámci nového projednání správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí ze dne 9. 11. 2021 č. j. OAM-3510-59/ZR-2019, jímž bylo ve výroku I. rozhodnuto tak, že povolení k trvalému pobytu se ruší podle ustanovení § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, ve výroku II. bylo rozhodnuto tak, že podle ustanovení § 87l odst. 3 zákona o pobytu cizinců se odvolateli stanovuje lhůta k vycestování 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí a zároveň se žalobci uděluje výjezdní příkaz s platností na 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. V tomto rozhodnutí správní orgán již zkoumal dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, jakož i škodlivost daňových deliktů spáchaných žalobcem. Také proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém žalovaná rozhodla napadeným rozhodnutím.

6. Podle čl. 27 odst. 2 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004, opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotčené osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotčeného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.
7. Podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, není-li zahájeno řízení o správním vyhoštění, za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.
8. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí. Podle odst. 3 daného ustanovení, přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.
9. Krajský soud se primárně zabýval námitkami žalobce ohledně závažnosti trestné činnosti a povahy osoby žalobce, jakož i spojitostí mezi trestnou činností a napadeným rozhodnutím (žalobní bod 2)). Soud uvádí, že z obsahu správních spisů je mu známo, že byl žalobce českými soudy 6x pravomocně odsouzen, a to v letech 2006-2019. Konkrétně byl žalobce odsouzen 4x za přečin porušení předpisů o nálepkách a jiných předmětech k označení zboží, přičemž skutkovou podstatu naplnil vždy tak, že v rozporu s právními předpisy skladoval nebo prodával zboží bez nálepek a bez kontrolních pásek, které slouží k daňovým účelům,

a to zejména alkoholické a tabákové výrobky. Poslední odsouzení žalobce spočívalo v tom, že se dopustil ve spolupachatelství mimo jiné se svou manželkou jednak zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby a způsobil tím škodu ve výši 994 700 Kč, a jednak přečinu porušení práv k ochranné známce. Uvedeného se dopustil tak, že za účelem prodeje opatřil značné množství tabáku a tabákových výrobků se záměrem vyhnout se platbě spotřební daně, zároveň přechovával výrobky neoprávněně označené ochrannou známkou, k níž přísluší výhradní právo jinému. Dále byl žalobce odsouzen za trestný čin napomáhání k neoprávněnému pobytu, a to proto, že v prosinci roku 2009 oslovil svého známého se žádostí a příslibem finanční odměny, aby prohlásil otcovství k dítěti vietnamské národnosti, M.A. T., jejímž otcem je žalobce, a to za účelem legalizace pobytu tohoto dítěte a jeho matky, k čemuž také došlo. Nezletilá dcera žalobce má tak státní občanství České republiky jen díky trestnému činu spáchanému žalobcem.

10. Dle názoru krajského soudu se správní orgán I. stupně ve vazbě na odsuzující rozsudky podrobně zabýval charakterem trestné činnosti žalobce a podrobně také popsal, v čem spatřuje ono nebezpečí jednání žalobce pro společnost (str. 3-5 prvostupňového rozhodnutí). Správní orgány obou stupňů rovněž rozvedly, v čem spatřují závažnost trestné činnosti páchané žalobcem (str. 5 prvostupňového rozhodnutí, str. 6 napadeného rozhodnutí). Oba správní orgány přitom zcela správně a opodstatněně zdůraznily opakovanou, soustavnou a stupňující se trestnou činnost žalobce, která je obdobného charakteru a kterou žalobce činil vědomě a za účelem zisku na úkor hodnot chráněných státem. Soud si není vědom, z čeho žalobce usuzuje, že správní orgány své rozhodnutí stavěly na tezi automatické spojitosti mezi odsouzením pro trestnou činnost a zrušením povolení k trvalému pobytu, když ve svých rozhodnutích podrobně a podloženě vysvětlily, proč právě v tomto konkrétním případě došlo k závěru o nutnosti zrušení trvalého pobytu.
11. Krajský soud má za to, že správní orgán I. stupně komplexně zkoumal konkrétní protiprávní jednání žalobce a při ohrožení veřejného pořádku zohlednil všechny rozhodné okolnosti případu ve vztahu k jednání žalobce, za něž byl také několikrát odsouzen (viz str. 1-5 prvostupňového rozhodnutí). Správní orgán I. stupně v žádném případě neodkázal pouze na odsouzení žalobce, aniž by se zabýval dalšími rozhodnými skutečnostmi. Stejně tak postupovala žalovaná v napadeném rozhodnutí. Oba správní orgány vhodně připomněly opakovanost a stupňovitost závažnosti odsouzení žalobce, kdy v jednom případě žalobce neupustil od trestné činnosti ani ve zkušební době podmíněného trestu (ve věci trestního příkazu Okresního soudu v Karviné ze dne 6. 3. 2012, sp. zn. 9T 32/2012). Uložené tresty tak zjevně nevedly k nápravě žalobce a je zde důvodná obava, že žalobce bude v protiprávním jednání pokračovat i nadále. Přitom právě recidiva pachatele je v judikatuře soudů brána jako významný aspekt při hodnocení konkrétního ohrožení veřejného pořádku ze strany cizince. K tomu lze odkázat na nález Ústavního soudu ze dne 16. 12. 2020, sp. zn. I. ÚS 945/20-2: *„Lze tedy uzavřít, že podle SDEU při uplatňování Směrnice a zkoumání existence skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého ze základních zájmů společnosti nelze vycházet pouze ze skutečnosti, že jednotlivec byl v minulosti odsouzen pro spáchaný trestný čin, ale je dále třeba vzít v úvahu další aspekty, a to zejména zákonem stanovený a uložený trest, míru zapojení do trestné činnosti, rozsah škody a tendenci jednotlivce k opakování trestné činnosti (viz bod 50 výše citovaného rozsudku SDEU ve věci T.). Obdobná kritéria uplatňuje i Nejvyšší správní soud např. ve vztahu k § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců týkajícímu se žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu, uvádí-li, že „[k]riminální minulost žadatele ovšem bude velmi často výchozím bodem úvahy o tom, zda u žadatele i do*

budoucná existuje důvodné nebezpečí, že by mohl opět závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Při posuzování tohoto rizika je kromě závažnosti a povahy spáchaných trestných činů třeba zkoumat i další aspekty předmětného případu, jako je např. předcházející bezúhonnost či naopak opakování trestné činnosti u žadatele, chování žadatele ve vazbě či ve výkonu trestu a po propuštění, případně motiv, který jej ke spáchání trestného činu vedl, jeho postoj k dosavadní trestné činnosti atd.“ (viz bod 17 rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 29/2019-33 ze dne 29. 5. 2020).“ Ani to, že některé trestné činy spáchané žalobcem byly zahlazeny, nebrání tomu, aby je správní orgán při posuzování osobnosti pachatele bral v potaz. V tomto ohledu odkazuje soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 29. 5. 2020 sp. zn. 2 Azs 29/2019, dle kterého: „Informace o trestní historii cizince je správní orgán povinen si v dostatečné míře podrobnosti opatřit a patřičně je reflektovat, nicméně musí na ně hledět s ohledem na odlišné účely trestního a cizineckého práva.“ Právě opis z Rejstříků trestů zahrnující již zahlazená odsouzení může poskytnout správnímu orgánu komplexní obraz o trestní historii žalobce a o chování cizince, stejně tak jako jeho vůli žít řádný život (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 6. 2020, sp. zn. 31A 52/2018). Krajský soud dospěl k závěru, že uvedeným požadavkům správní orgán I. stupně, jakož i žalovaná dostáli. Námitky obsažené ve 2) žalobním bodě tak soud důvodnými neshledal.

12. Dále se krajský soud zabýval námitkami nepřiměřeného a nedostatečně zjištěného dopadu správních rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce (žalobní bod 1)). Soud především odkazuje na podrobné odůvodnění prvostupňového rozhodnutí (str. 6-11) a také napadeného rozhodnutí (str. 7-8) včetně přílehlavé judikatury NSS, např. rozsudku ze dne 12. 1. 2017 č. j. 10 Azs 312/2016-59. Z judikatury NSS vyplývá, že správní orgány jsou povinny se zabývat nad rámec jejich povinnosti stanovené v § 174a zákona o pobytu cizinců možným porušením čl. 8 Úmluvy, který je přímo aplikovatelný (viz rozsudek NSS ze dne 14. 3. 2018 č. j. 6 Azs 422/2017 - 29), a to v situaci, kdy účastník před správními orgány sám nepřiměřenost zásahu do svého soukromého a rodinného života a porušení čl. 8 Úmluvy dostatečně konkrétně namítne (srov. např. rozsudek NSS ze dne 10. 5. 2018 č. j. 6 Azs 201/2016 - 46). Jak je již výše uvedeno, ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců uvádí kritéria, kterými by se měl správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí věnovat. Všemi kritérii rozhodnými pro dané řízení a uvedenými v § 174a zákona o pobytu cizinců se správní orgán I. stupně řádně a podrobně zabýval, což také žalovaná potvrdila (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34). Z obsahu správních spisů je soudu známo, že se žalobce stýká se svými zletilými dětmi, které žijí samostatně, 1-2 x ročně, jinak jsou pouze v telefonickém kontaktu. Současná manželka žalobce ekonomicky zajišťuje nezletilou dceru i žalobce, neboť žalobce nepodniká, není zaměstnán a pouze napomáhá manželce s provozem obchodu. Manželka ani dcera nejsou na žalobci bytově nijak závislé. Soud má za to, že skutečnost, že má žalobce na území rodinu, není natolik mimořádná, aby mohla sama o sobě zapříčinit nepřiměřenost dotčených správních rozhodnutí. Ani jeden ze správních orgánů nezpochybnil vazbu mezi žalobcem a jeho nezletilou dcerou, jakož i to, že k jistému zásahu do rodinného života žalobce dojde. Krajský soud se však ztotožňuje se správními orgány v jejich závěrech a nepovažuje zásah za nepřiměřený, neboť žalobce si jej způsobil sám svou nikoliv ojedinělou trestnou činností, která by vybočovala z jinak řádného života žalobce.

13. K tomuto soud rovněž odkazuje na rozsudky zmíněné již žalovanou, a to konkrétně rozsudek NSS ze dne 14. 3. 2017 č. j. 5 Azs 274/2016-47, dle kterého: „Stěžovatel již v důsledku samotného spáchání trestné činnosti mohl očekávat, že mu může být povolení k trvalému pobytu

zrušeno.“ A dále v rozsudku NSS ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/147/2016-30 je uvedeno: „Stěžovatel si měl a mohl být při páčání natolik závažného úmyslného trestného činu vědom veškerých možných důsledků, které s sebou odhalení předmětné trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak i rovině zákona o pobytu cizinců (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97). Žije-li na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům toho státu, jehož se dopustí, může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí právo stěžovatele na jeho území pobývat. Stěžovatel tak mohl a měl předpokládat, že svým jednáním vystaví obtížím spojeným s ukončením svého kvalifikovaného pobytového režimu v České republice vedle sebe sama i své rodinné příslušníky, a o to více se měl zavrženíhodného jednání vyvarovat.“ Ve smyslu výše uvedeného zdejší soud odkazuje také na usnesení Ústavního soudu ze dne 13. 6. 2017 sp. zn. IV. ÚS 1528/17: „Ústavní soud dodává, že zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu není srovnatelně přísným zásahem do rodinného a soukromého života stěžovatele jako vyhoštění na dobu neurčitou. Stěžovatel tedy může znovu usilovat o získání jiného pobytového oprávnění na území České republiky, byť nelze vyloučit, že může být příslušnými orgány přihlédnuto k jeho trestní historii. Rozhodnutím o zrušení povolení k trvalému pobytu navíc není stěžovateli odepřen výkon rodičovských práv.“

14. Krajský soud shrnuje, že předmětná rozhodnutí nejsou nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce. Argumenty žalobce spočívající v tom, že má na území České republiky rodinné příslušníky a zázemí, tak nemohou převážit závažné protiprávní jednání, kterého se žalobce mnohočetně dopustil. Soud také připomíná, že napadeným rozhodnutím žalobci není nikterak odepřen výkon rodičovských práv. Zrušení trvalého pobytu navíc žalobci nebrání v tom, požádat si o udělení nižšího pobytového oprávnění, byť pro jeho osobu ne tak výhodného, jako je povolení k trvalému pobytu. Přiměřenost zásahu do života cizince je vždy nutné posuzovat s ohledem na intenzitu porušení veřejného pořádku. Čím vyšší je intenzita porušení veřejného pořádku, tím větší mohou být i dopady rozhodnutí o zrušení pobytu do soukromého a rodinného života cizince (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 1. 2017 č. j. 10 Azs 312/2016-59).
15. Žalovaná se dle názoru soudu dostatečně vypořádala s konkrétní situací žalobce, tím víc, bylo-li prvostupňové rozhodnutí v předešlém řízení žalovanou zrušeno a věc vrácena správnímu orgánu I. stupně právě za účelem zkoumání dopadu rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu do soukromého a rodinného života žalobce. Žalovaná vzala v úvahu kromě existence pravomocných odsouzení i další okolnosti případu, jako například závažnost spáchané trestné činnosti, její opakování, druh trestu, míru zapojení do trestné činnosti, rozsah způsobené škody. Trestná činnost páchaná žalobcem nesvědčí o úspěšném začlenění žalobce do české společnosti.
16. Ve veřejném zájmu České republiky není, aby na území pobýval cizinec s uděleným povolením k trvalému pobytu, který byl opakovaně pravomocně odsouzen, naposledy za zločin zkrácení daně a přečin porušení práv k ochranné známce a jiným označením, a to v průběhu správního řízení o zrušení trvalého pobytu. Povolení k trvalému pobytu je vyjma českého občanství nejvyšším pobytovým statutem. Zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu je v posuzované věci také v souladu se zásadou přiměřenosti, a to zejména vzhledem k závažnosti trestné činnosti žalobce a jeho společenské a kulturní integraci v hostitelském členském státě (viz rozsudek NSS ze dne 5. 2. 2021, č. j. 5 Azs 203/2020-36). S ohledem na uvedené tak správní orgány postupovaly zcela v souladu se smyslem a účelem zákona o pobytu cizinců. Námitky obsažené v 1) žalobním bodě tak rovněž nejsou důvodnými.

17. S ohledem na výše uvedené soud žalobu zamítl jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s.
18. Procesně úspěšné žalované (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) nevznikly podle obsahu spisu žádné náklady řízení nad rámec její úřední činnosti, proto soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 24. srpna 2023

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu